

Tiden er nu

BO GREEN JENSEN

Hvor svært kan det egentlig være? Det var noget i den stil, jeg sagde til mig selv, da jeg tændte maskinen og gik i gang. Der var fire måneders tæt covid-hår at drive skæret igennem. Jeg var træt af at se på den grå Tintin-krølle.

Man har set det på film mange gange: Demi Moore i *G.I. Jane*, senest Riz Ahmed i *Sound of Metal*. Handlingen markerer et vendepunkt: Nu skal der ske noget drastisk. Det er en erindringsfejl, hvis man husker at have set det i *Taxi Driver*. De Niros *mohawk* blev lavet med latex. Man får et chok, da man ser Travis Bickle efter forvandlingen. Man

ser ham dog ikke barbere sit hoved, som jeg skulle til at gøre nu.

UD AF BOBLEN

Alt fra før 2010

er fjern fortid.

Det kan da godt

være, at tingene

var anderledes.

Det er de

ikke mere.

Vi brugte mere tid på at diskutere, at jeg ingen tid havde, end det ville have taget at udføre testen. Så jeg kom hjem med uforrettet sag. Og spurgte altså: Hvor svært kan det være?

Det kan godt lade sig gøre, men det er sværere, end det ser ud til. Og selvklip kan kun anbefales til hår i den helt tætte genre. Man kan ikke arbejde ned i detaljen. Det sværeste er nakken, selvsagt fordi man ikke se, hvad man laver, men især fordi sener og knogler kuperer området, kuglele-

jestrukturen, hvor kraniet er fastgjort. Ydermere tager det sin tid.

Selvgjort kan godt være velgjort. Historien var naturligvis bedre, hvis jeg fik sat nogle ujævne mærker eller ragede toppen ren ved en fejl. Men resultatet var præsentabelt. Der var ingen, som pegede fingre og sagde »Se lige ham der!«, da jeg næste gang var i offentligt rum. Indvendigt føltes det lutret og let. Der var ligesom taget ti år af det hele.

DER ER SJÆLDENT FORDELE ved at blive ældre. I hvert fald er de pakket ind i betingelser. For eksempel skal jeg betale ekstra for at køre med Kystbanen uden for myndretningen, fordi jeg i DSB-systemet blev pensionist, da jeg fyldte 65. Men i virkeligheden er jeg far til en pige, der går i anden klasse og skal hentes fra skole. Når pandemien driver over, skal jeg passe mit arbejde inde i byen.

Det er blevet meget sindrigt at færdes i hverdagen. Hvert lille ærinde må gennemtænkes. Man skal have pladsbillet og en negativ coronatest, som er gyldig. Hertil kommer mundbind og briller, der dugger.

Der er ofte fuldt booket i toget, så man må vente til næste afgang. Eller næste igen. Lige dét er nu sjovt, når jeg følges med Ava. Hun slår vejrmøller og danser ballet på perronen. Eller vi får kortstanderne med de blå fiskeøjne til at tale sammen og sige *check-check-check-ind* og *check-check-check-ud* ved at slå i let rytme på toppen. Det var noget, som Rose fandt på. Rose bliver 18 nu. Hvor har jeg dog lært mange gode og vigtige ting af mine børn. De er store rejsekammerater. Man ser nye sider af virkeligheden. Man færdes i et helt andet lag.

Men det var dét med fordelene. I e-Boks er der brev om, at jeg kan blive covid-19-vaccineret. Vi er 35.000 i den digitale kø på vaccinationer.dk, men det går forbausende hurtigt og glat. Så på en sval, balsamisk tirsdag, hvor fugle og solskin markerer foråret, går jeg hen i Snekkerstenhallen

ILLUSTRATION: GITTE SKOV

man i observationsområdet i et kvarter. Stole er anbragt symmetrisk med tre eller fire meter imellem. Der går sygeplejersker med clipboard og stopure. De iagttager os og gør noter. En kvinde bliver utilpas og må have skiftet et plaster med blod i. Ellers er det en fredfyldt, men fuldkommen absurd scene.

Ved udgangen siger en sygeplejerske til-lykke. Det er mageløst. Du har vundet i vaccinelotteriet. Er det dét, vi skal tage med os? Tænk, hvad man har vænnet sig til i det lange år med corona. Vi klipper os selv, og vi lever i bobler. Døde mink er hverdagskost. Regeringens instrukser bliver fulgt til punkt og prikke.

DET ER ET MÆRKELT LIV, men dagene skal bruges, mens de er der. Frederikke burde skrive; Laura skal arbejde på sit speciale; Ava har helt sikkert lektier. Vi har tusind ting at forberede, men familien bruger bededagsferien på at lege Jeg-melder-krig. Man har hver sit land og laver kolonier i de andres. Det er en anakronistisk og meget ukorrekt leg. Jeg ved ikke, hvor den kommer fra.

Vi er mor og far, ældste og yngste datter, en ivrig hund og to skeptiske katte. Vi sætter fantastiske kridtmønstre. Bagefter maler Frederikke hovedøre, mens jeg skraber alger af fliserne. Laura fjerner blade ved bålstedet, Ava er på trampolinen. Verden smiler i solen. Vi er midt i det hele og langt fra det hele.

Og nu må De have mig undskyldt. Ava fylder ni på lørdag, og der skal være fest i huset tre dage i træk. Boller skal bages, balloner skal pustes. Flaget må hejses i ordentlig tid.

Det er ikke min tid mere, men er det nogens tid overhovedet? Ja. For Ava og hendes veninder er historien ikke så vigtig. Alt fra før 2010 er fjern fortid. Det kan da godt være, at tingene var anderledes. Det er de ikke mere. Tiden er nu, Far, og tiden er *god*. Det er bare dig, der er ved at blive gammel.

UDVALGT AF

W

MUSIK

Spirit Tree

Kira Skov

Efter to vemodige album i kølvandet på, at sangeren og sangskriveren Kira Skov for et par år siden mistede sin mand, er hun nu aktuel med det stemningsmættede og vellykkede *Spirit Tree*. Lp'en består af 14 stilfulde duetter med såvel udenlandske som lokale koryfæer. Blandt andre Mark Lanegan, Marie Fisker, Bonnie »Prince« Billy, Jenny Wilson, Bill Callahan og Mette Lindberg. Det er et vaskeægte coronaprojekt med en lind strøm af filer sendt frem og tilbage, men resultatet er blevet organisk og tilstedeværende. Der hviler således en intim stemning over pladen, der driver af både længsel og tristesse. Her er så afgjort tale om musik til den blå time, og der er ikke en kikser i syne. Skovs band spiller så fint og lydhørt, at det er bare at overgive sig fuldstændigt og lade sig svømme hen. *Klaus Lynggaard*
Stunt Records. På bl.a. Spotify.

STREAMING

Ethos

Instr. Berkun Oya

Hvis De endnu ikke har set den tyrkiske Netflix-serie *Ethos*, så kom hellere i gang! I løbet af seriens bare otte afsnit får man ikke blot et interessant indblik i nutidens Tyrkiet – med dets mange kulturelle, religiøse og klassemæssige sammenstød – man bliver desuden beriget med stemningsfulde og smukt filmede scener og et befriende finurligt persongalleri. Særligt genial er hovedkarakteren Meryem, en ung, muslimsk kvinde, der i al hemmelighed begynder til psykolog, fordi hun døjer med mystiske besvimelser. Meryem er dragende på sin helt egen måde – spøjs, underspillet og aldeles charmerende. Det er sjældent, at en serie tager sig så god tid, som det her er tilfældet, og det er umådelig rart. En langsommelig, udsøgt fornøjelse. *Amalie Schroll Munk*
Krek Film. På Netflix.

VIDEOKUNST

Et ridt mod det tomme m.fl.

Iselin Forslund Toubro o.a.

To forskellige udstillinger af to nyuddannede akademielever, årgang 2019, tog mig med storm i begyndelsen af december på Overgaden. Begge lukkede de efter få dage, og nu findes

PRESSEFOTO: SARA SJÖLIN

MUSICAL

Zidane: A 21st Century Musical

Sara Sjölin

Imens fodboldmiljøet diskuterer, om sport og politik kan adskilles, mikser man løs i kunstverdenen. Copenhagen Contemporary viser således for tiden udstillingen *Art of Sport*, og hos herlige Skjold Contemporary, der holder til i omklædningsrummene hos Boldklubben Skjold på Østerbro Stadion, følger man op med udstillinger *onside*. Sara Sjölin har indtaget rum nr. 3 med et morsomt musicalværk om den tidligere storspiller Zinedine Zidane, der gransker de psykologiske sider af fodbolden. På vinduerne og med hindbærsyltetøj har Sjölin malet portrætter af franskmændene, og dem kan De så ligge og nyde fra en græsbenk, mens kunstneren synger til Dem fra en discman i en fabelagtig kommentering af Philippe Parreno og Douglas Gordons Zidane-videoværk *Zidane: A 21st Century Portrait* (2006). *Stine Nørgaard Lykkebo*
Skjold Contemporary til 24. oktober

kun et lille vindue at se dem i – til og med søndag. Både Iselin Forslund Toubro og Kim Richard Adler Mejdahl anvender video, teatralisk performance og installationselementer på original gennemført vis med naturen som omdrejningsstema. I *Et ridt mod det tomme* skaber Toubro en perfekt tungen-i-kinden-morsom/alvorlig/surrealistisk film om trakasserierne i et økobevidst ungdomskollektiv. I *Liljegrotten* tager Mejdahl os med på en både horrorørk, gakket og surreel rejse gennem flere interaktive videoinstallationer. *Mette Sandbye*

Overgaden i København til 16. maj

CIRKUSDANS

Stop op, hop

Koreografi: Tali Rázga

Den københavnske bydel Sydhavnen har fået nyt kulturhus. Det er Sjælør Kirke (lige over for Karens Minde Kulturhus), som nu åbner kirkerummet for dans og teater for børn og unge. Første forestilling, *Stop op, hop*, er for småfolk i alderen 0-4. Den ordløse forestilling er kreeret af den erfarne koreograf Tali Rázga og inspireret af cirkusverdenen. I manegen leger den fingerfærdige jonglør Villads Bugge Bang og den moderne danser Tomomi Yamauchi barnligt forundret med tyngdekraften ved hjælp af flyvende hoppebolde og poetiske blå ballonsvæv. Scenografen,

Gøje Rostrup, har skabt Tomomis vuggende, overdimensionerede tumlinge- eller kløvedragt, ligesom også musikken af Rumpistol (med det borgerlige navn Jens Berents Christiansen) trækker på gammeldags cirkustradition. *Majbrit Hjelmso*
Sjælør Kirke 17.-23. maj

TEATER

Ondskabens ansigt

Tekst: Nis-Momme Stockmann

Der findes meget få skuespillere, som faktisk er sjove på scenen, ikke tøhsjove, men reelt latterfremkaldende. Det kan man imidlertid hævde om både Holger Østergaard og Anders Brink Madsen, hvorfor det må siges at være på sin plads, at det netop er disse to, i skikkelse af to jakkesætklædte, kriseramte våbenhandlere, der sidder fast i en elevator i den tyske dramatikerk Nis-Momme Stockmanns *Ondskabens ansigt* på Teatret Svalegangen. Forestillingen, som den internationalt berømmede Stockmann har skrevet til Svalegangen, indleder det aarhusianske teaters genåbning og byder på det, man må kalde crazy kapitalismekritik. Her er slipset klipset på, og attachémappen lænket til håndledet, og her leges med tanken om, hvad der mon ville ske, hvis alt gik i stå. For eksempel mellem 24. og 25. etage. *Asker Hedegaard Boye*
Teatret Svalegangen til 20. maj

ANUPAMA

TAKING KUNDUO

TIME

LOUISIANA

SIDSTE CHANCE

16. MAJ

♥♥♥♥♥

Politiken

★★★★★

Berlingske

★★★★★

Kristeligt Dagblad